

тѣ го викаха капитанина! *ib.* 1875 *p.* 133. Викамъ са зовусь, называюсь: Не дѣйте да ся пытамы кой какъ ся выка, нито кой що е. *Л. Д.* 1871 *p.* 160. 2) кричу, оглашаю, подымаю голосъ въ запѣваніи: Дойдо'е до три капиджіи, Едношѣ клюквѣтъ а два пѣти виквѣтъ. *М.* 65. Текомъ тече, слѣзи рони,—, викомъ вика, *ib.* 46. „Бре не берп ти бобо-то“ (викатъ пѣдаръ)—„Бре що бикашъ (*sic*) ти викачу“. *ib.* 666. От далеч иде и вика. *Д.* 7, 54. Като ѿ глава-та отрѣза, Викиа Неделя що може. *Д.* 21, 43—44. Я викии, любе та запѣй. *ib.* 34, 44. И Милица го послуша Та викиа пѣсен запѣя. *ib.* 34, 62—63. Павунка със глас викиахла Викиахла та заплакала. *ib.* 65, 34—35. Па си хвани до двамина телале Та да викат из тѣсни-те улици. *ib.* 66, 12—13. Викии, калино, та запѣй Изъ едно гърло два гласа, С един ѣзник двѣ думи. *ib.* 69, 49—51. И ходжа-та си викале, Владика да кимбинися За пусто булче емирче. *М.* 51. Чи не повика (Дойна), какъ то ся выка, Нѣй си поблѣж, кѣту кошута. *Пк.* 20. Индже войвода пу-скалъ кликачи да викатъ. *Гн.* 283. Учебны заведенія за сега тѣй злѣ ся намирать у насъ, щото да викнешъ да ги оплачешъ. *Л. Д.* 1870 *p.* 109. Той ще по-вика ще по-скача; но като си помисли—ще млжкне. *Ст.* 31. 3) вою, плачу, сѣтую: Що ли быхъ выкала за него, като умрѣ! *Ч.* 258. „Противъ тебъ е викналъ сичкиятъ градъ“. *З.* 260. Какъ да не выка, какъ да не плача? *М.* 79.

Викиа (*ср. нѣвр.* *vikion*, *vikos* у *Дюканжа*; *употр. у Нестора*: и тоу абнѣ блаженный призвавъ строителя црѣвѣнаго, повелѣ налнати вина, юже ношаше викию. *Житіе Θεод. изд. Бодлянскаго. 1858. 20. Ср. Миклошича Lexicon p.* 63) *с. ж.* винная посудаина: До кладенецъ владика—Владика държить викиа, Полна рамна ракиа, Да благословить моми-те, Да ми растатъ порастатъ. *М.* 343. Подъ чадиръ ѣ бекриа Въ рѣще даржи викиа Полна рамна ракиа. *ib.* 388. Потеколъ ѣ силенъ Дунафъ поронѣтъ, Понесолъ ѣ злата чаша викиа. *ib.* 511. Запграло юнако'о сѣрце, Како вино во стребрена чаша, Какъ ракиа во злата викиа. *ib.* 514.

Викомъ *нар.* на-крикъ; *встрѣчается въ тавтологическомъ сочетаніи съ м. викамъ*: Викамъ викаше мало-то моме. *М.* 636.

Викъ *с. ж.* громкій зовъ, кликъ, порывистый крикъ (*син.* брѣськъ): Родители полудѣвали сѣ дѣтца-та съ свои-ты выкове, каранія или клѣтвы. *Л. Д.* 1869 *p.* 108. Всички съ единоголасны выкове искажъ испълненіе-то на фермана *ib.* 1873 *p.* 285. До насъ достигаше само олеелеченіе отъ жена, плачь отъ дѣтца и викъ отъ мѣжи. *ib.* 1874 *p.* 119. Говедарьтъ и кучета-та съ викъ, крисякъ и лаянне тичать поди-